

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

© Министерство на правосъдието на Република България, mjs.bg. Разрешението за повторно публикуване на този неофициален превод е предоставено единствено за целите на включването му в базата данни HUDOC на ЕСПЧ.

© Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria, mjs.bg. Permission to re-publish this non-official translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

ЕВРОПЕЙСКИ СЪД ПО ПРАВАТА НА ЧОВЕКА

ПЕТО ОТДЕЛЕНИЕ

ШОПОВ СРЕЩУ БЪЛГАРИЯ

((Жалба № 11373/04))

РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

2 септември 2010 г.

ОКОНЧАТЕЛНО

02/12/2010

Това решение е окончателно при условията, посочени в чл. 44 § 2 от Конвенцията, но може да претърпи редакционни промени.

По делото „Шопов срещу България“,

Европейският съд по правата на човека (Пето отделение), заседаващ като камера в състав:

Пеер Лоренцен (Peer Lorenzen), *председател*,
Ренате Йегер (Renate Jaeger),
Карел Юнгвирт (Karel Jungwiert),
Марк Вилигер (Mark Villiger),
Миряна Лазарова Трайковска (Mirjana Lazarova Trajkovska),
Гана Юдкивска (Ganna Yudkivska), *съдии*,
Павлина Панова, *съдия ad hoc*,

и Стивън Филипс (Stephen Phillips), *заместник-секретар на Отделението*,

след обсъждане в закрито заседание на съвета на 6 юли 2010 г.,
се произнесе със следното съдебно решение, постановено на същата дата:

ПРОЦЕДУРАТА

1. Делото е образувано по жалба (№ 11373/04) срещу Република България, подадена на 19 март 2004 г. пред Съда на основание на член 34 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи („Конвенцията“) от българския гражданин г-н Руслан Александров Шопов („жалбоподателят“).

2. Жалбоподателят, на когото е предоставена съдебна помощ, се представлява от г-жа С. Разбойникова, адвокат в София. Българското правителство („Правителството“) се представлява от своя агент – г-жа С. Атанасова от Министерството на правосъдието.

3. На 3 април 2008 г. председателят на Пето отделение съобщава на Правителството за оплакванията по член 8 от Конвенцията. На 15 април 2009 г. председателят на Пето отделение съобщава и за оплакванията по член 5 § 1 във връзка с настаняването на жалбоподателя в психиатрична болница от 1 до 29 декември 2003 г. Като се позовава на възможността, предоставена от член 29 § 3 от Конвенцията, Съдът решава също така да се произнесе едновременно по допустимостта на жалбата и по същество.

4. Тъй като съдия Здравка Калайджиева, избрана от страна на България, си прави отвод (член 28 от Правилника на Съда), на 3 януари 2009 г. Правителството посочва на нейно място г-жа П. Панова като съдия *ad hoc* (бивши член 27 § 2 от Конвенцията и член 29 § 1 а) от Правилника на Съда).

ФАКТИТЕ

I. ОБСТОЯТЕЛСТВА ПО ДЕЛОТО

5. Жалбоподателят е роден през 1954 г. и живее в София.

6. Преди да настъпят спорните факти, той управлява в продължение на четиринадесет години малко търговско предприятие, като тази дейност е източник на доходите му.

7. На 22 септември 2002 г. той е заведен от брат си на консултация с психиатър. Лекарят препоръчва настаняването му в психиатрична болница с цел провеждането на лечение. На 23 септември 2002 г. братът на жалбоподателя сезира районния прокурор с молба да инициира производство за настаняване на жалбоподателя в психиатрична болница.

8. На 5 декември 2002 г. прокурорът постановява настаняването на жалбоподателя в психиатрична болница с цел експертиза за определяне на необходимостта от задължително лечение по силата на Закона за народното здраве. На 17 декември 2002 г. жалбоподателят е настанен в психиатрична болница, където остава до 10 януари 2003 г. На 22 януари 2003 г. психиатричната експертиза е изпратена в прокуратурата.

9. На 29 януари 2003 г. районният прокурор предлага на Софийски районен съд да се произнесе по настаняването на жалбоподателя в психиатрична болница с цел задължително лечение съгласно член 36 алинея 3 във връзка с членове 59 – 62 от Закона за народното здраве от 1973 г.

10. В съдебното производство жалбоподателят е представляван от адвокат и е изслушан от съда.

11. С решение от 3 април 2003 г. районният съд постановява настаняването на жалбоподателя в психиатричната болница в Нови Искър за провеждане на лечение. Съдът констатира, че според данните от психиатричната експертиза от 10 януари 2003 г., жалбоподателят страда от около дванадесет години от параноидна шизофрения, като до този момент не е следвал никакво лечение, но по принцип се съгласява да приема някои лекарства. Според експертите жалбоподателят е спокоен човек, който не проявява агресия и не представлява опасност за себе си, нито за другите. При все това има риск заболяването му да прерасне в парафрения и ако това се случи, съществува хипотетична вероятност за занижаване на неговата способност да осъзнава действията си. Доколкото отказва да се подложи на лечение, той излага здравето си на сериозна опасност, от което следва необходимостта от хоспитализация и лечение.

12. Жалбоподателят обжалва решението на съда, като оспорва справедливостта на производството на първа инстанция, както и необходимостта от психиатрично лечение.

13. С решение от 9 октомври 2003 г. Софийският градски съд заменя мярката за настаняване с мярка за задължително лечение в дневен стационар на психиатрична болница, без да определя продължителността на лечението. Второинстанционният съд отчита факта, че жалбоподателят не представлява опасност за другите, като единственият риск се състои в отказа му да приеме, че е болен и да се съгласи да се лекува. Задължителното лечение включва приемането на назначените лекарства, което може да стане и без настаняване на жалбоподателя в болница.

14. Жалбоподателят отказва да се лекува в дневен стационар на психиатрична болница. На 1 декември 2003 г. по прокурорска заповед полицията го задържа, поставя му белезници и го завежда принудително в психиатрична болница. Назначено му е лечение. На 29 декември 2003 г. той излиза от болницата.

15. Оттогава до датата на внасяне на последните документи по досието през септември 2009 г., в изпълнение на решението от 9 октомври 2003 г., жалбоподателят редовно посещава дневния стационар към психиатричната болница за провеждане на задължителното лечение.

II. ПРИЛОЖИМО ВЪТРЕШНО ПРАВО И ПРАКТИКА

А. Закон за народното здраве от 1973 г.

16. Съгласно член 25 алинея 2 от този закон, приложим към момента на фактите, лечението се назначава със съгласието на болния, освен в случаите, предвидени в закона, когато се налагат принудителни грижи. Такива случаи са предвидени в член 36, алинеи 3 и 6 във връзка с членове 59 – 62 от този закон. Цитираните разпоредби постановяват, че лице с психично разстройство може да бъде подложено на задължително лечение по решение на районния съд, когато „по причина на заболяването си, може да предизвика безредици или значителни на рушения на обществения ред, или представлява опасност за близките си или за другите хора, или има риск от сериозно влошаване на здравето му”.

17. Съдебното производство се образува по инициатива на районния прокурор, който се задължава да проведе разследване, за да определи необходимостта от такова производство. За целта

прокурорът приканва съответното лице да се подложи на психиатричен преглед.

18. При отказ на заинтересованото лице, прокурорът може да постанови принудителното му настаняване в психиатрично лечебно заведение за експертиза (член 61 от Закона). Максималната продължителност е тридесет дни, като в изключителни случаи, може да бъде продължена до три месеца. Законът не предвижда задължителна консултация с лекар преди назначаването на тази мярка.

19. Съдът се произнася по предложението на прокурора и при необходимост от задължително лечение, определя съответната форма – амбулаторно, полустационарно или стационарно лечение, както и типа лечебно заведение. Законът не съдържа разпоредби за изпълнението на тези решения. В случай на отказ на засегнатото лице да се подчини на мерките за задължително полустационарно лечение, отново се сезира съдът, който да се произнесе по прилагането на други на по-рестриктивни мерки, включително настаняването в психиатрична болница.

20. Съгласно член 36, алинея 9 съдът трябва да се произнася периодично, на всеки шест месеца, относно прекратяването или продължаването на задължителното лечение, като взима предвид експертизата, представена от съответното психиатрично лечебно заведение.

21. Съгласно член 64 от Закона, ако заинтересованото лице не е оздравяло до изтичане на срока за лечение, определен от съда, по предложение на районния прокурор и след изслушване на психиатричния рапорт, съдът може отново да назначи задължително лечение. Законът не предвижда правото на заинтересованото лице да поиска прекратяването на задължителното лечение.

Б. Закон за здравето от 2004 г.

22. Този закон отменя Закона за народното здраве от 1973 г. и влиза в сила на 1 януари 2005 г. Съгласно членове 146 – 164 задължителното настаняване и лечение в психиатрично лечебно заведение на лицата с психични разстройства се извършва по решение на районния съд. Мотивите за настаняване в болница остават непроменени. Съдът е единственият, който има право да назначи съдебно-психиатрична експертиза и, при необходимост, нейното стационарно провеждане, след изслушване в открито заседание на заинтересованото лице, подпомагано и консултирано от психиатър.

23. Съгласно член 162 от този закон съдът се произнася по наличието или липсата на способност на лицето за изразяване на

информирано съгласие относно необходимостта от лечение. Той определя срока на настаняване и лечение, както и формата на лечението – амбулаторно или стационарно.

24. При липсата на способност на лицето за изразяване на информирано съгласие относно необходимостта от лечение, съдът назначава лице от кръга на близките на болния, което да изрази информирано съгласие за лечението.

25. Съгласно член 164 от същия закон задължителното лечение се прекратява с изтичането на срока, за който е постановено от съда. На всеки три месеца, въз основа на представената съдебно-психиатрична експертиза, съдът се произнася за прекратяването или продължаването на лечението. И накрая, задължителното лечение може да бъде прекратено по искане на заинтересованото лице, когато необходимите условия за задължително лечение вече не са налице.

ПРАВОТО

I. ТВЪРДЯНО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 5 § 1 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

26. Жалбоподателят се оплаква от неправомерно и произволно лишаване от свобода на два пъти във връзка с неговото настаняване в психиатрична болница от 1 до 29 декември 2003 г. Той се позовава на член 5 § 1 е), както и на член 8 от Конвенцията.

27. Съдът счита, че тези твърдения трябва да бъдат разгледани в светлината на член 5 § 1 е), който постановява:

„Всеки има право на свобода и сигурност. Никой не може да бъде лишен от свобода освен в следните случаи и по реда, предвидени от закона:

(...)

е) законосъобразно лишаване от свобода (...) на душевноболни лица (...)”

28. Правителството твърди, че настаняването на жалбоподателя в психиатрично лечебно заведение е съответствало на здравословното му състояние, както е посочено в съдебно-медицинската експертиза от 10 януари 2003 г., и че е било извършено по решение на прокурора, съгласно закона.

A. Допустимост

29. Съдът констатира, че тази част от жалбата не е явно необоснована по смисъла на член 35 § 3 от Конвенцията. Съдът

отбелязва освен това, че тя не е недопустима на друго основание. Следователно трябва да бъде обявена за допустима.

Б. По същество

30. Съдът констатира, че жалбоподателят е бил настанен в психиатрично лечебно заведение против неговата воля от 1 до 29 декември 2003 г., в изпълнение на прокурорско постановление. Според Съда това представлява „лишаване от свобода” по смисъла на член 5 § 1 от Конвенцията, което, впрочем, не се оспорва от страните.

31. Съдът припомня, че според изискванията на член 5 § 1 лишаването от свобода трябва да бъде правомерно, т.е. „законосъобразно”. В тази връзка Конвенцията препраща основно към националното законодателство, изисква спазването на материалноправните и процесуалните норми, както и съответствието на лишаването от свобода с целта на член 5 – защита на личността срещу риск от произвол (*Винтерверп срещу Нидерландия (Winterwerp c. Pays-Bas)*, 24 октомври 1979 г., § 39, серия А, № 33; *Аертс срещу Белгия (Aerts c. Belgique)*, 30 юли 1998 г., § 46; *Хътчисън Рейд срещу Обединеното кралство (Hutchison Reid c. Royaume-Uni)*, № 50272/99, § 47, ЕСПЧ 2003-IV).

32. Съдът констатира, че в случая прокурорът е постановил настаняването на жалбоподателя в болница с цел задължително лечение, докато в решението си от 9 октомври 2003 г. Софийският градски съд посочва, че това лечение ще бъде направено в дневен стационар. При тези обстоятелства прокурорът и полицията са действали отвъд границите на това решение и настаняването на жалбоподателя в психиатрична болница е било неправомерно съгласно вътрешното право.

33. Налице е нарушение на член 5 § 1. Следователно не е необходимо да се разглежда дали лишаването от свобода попада в приложното поле на точка „е” от тази разпоредба.

II. ТВЪРДЯНО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 8 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

34. Жалбоподателят се оплаква от решението на съдилищата да му наложат против неговата воля задължително полустационарно лечение в психиатричната болница в продължение на повече от пет години. Той се позовава на член 8 от Конвенцията:

„ 1. Всеки има право на неприкосновеност на (...) личния живот.

2. Намесата на държавните власти в упражняването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно

демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите.”

А. Становища на страните

1. Правителството

35. Според Правителството решенията на съдилищата, както и действията по тяхното изпълнение, напълно отговарят на изискванията на член 8. Решението за задължително лечение в болница е взето по закон и цели опазването на здравето на жалбоподателя. Правителството подчертава и факта, че на втора инстанция съдът е взел предвид, че поведението на жалбоподателя не представлява опасност и съответно е заменил мярката за стационарно лечение с друга, по-малко ограничителна мярка, в частност полустационарно лечение. Правителството уточнява, че решението от 9 октомври 2003 г., както и настаняването на жалбоподателя в психиатрична болница през декември 2003 г. се дължат основно на факта, че той не приема определената му медицинска диагноза и отказва да бъде лекуван. Въпросната мярка е обоснована, тъй като жалбоподателят не осъзнава необходимостта от лечение, както и с оглед на потенциалната опасност за самия него, семейството му и за обществото като цяло.

2. Жалбоподателят

36. Жалбоподателят твърди, че подлагането му на задължително лечение против волята му представлява посегателство върху неприкосновеността на личния му живот, гарантирана от член 8. Той се е подложил на лечението в продължение на няколко години, тъй като е бил длъжен да изпълни решението на съда, а също и от страх да не го настанят принудително в болница, както е станало през декември 2003 г. Това посегателство е противозаконно. Според психиатричната експертиза той не представлява никаква опасност за живота или здравето на другите, нито за собственото си здраве. Лекарите са подчертали напълно хипотетичния характер на прогнозата, че развитието на болестта може да се превърне в източник на опасност, а съдилищата са възприели това становище. По този начин констатацията, че жалбоподателят страда от "шизофрения" и липсата на съгласие за лечение са били достатъчни за властите, за да постановят задължително лечение.

37. Що се отнася до преследваната законна цел, жалбоподателят твърди, че причината, посочена от властите, за да оправдаят

въпросната намеса, и по-точно защитата на собственото му здраве, не е предвидена в член 8 § 2.

38. От гледна точка на субсидиарността той счита, че действията са били прекомерни и непропорционални спрямо обстоятелствата. Той твърди, че по време на задължителното лечение властите не са разгледали възможността за по-малко ограничителна мярка, като например доброволно лечение.

39. И накрая, според жалбоподателя наложените ограничения не са били придружени с необходимите процедурни гаранции, тъй като съдилищата не са били задължени по закон да определят продължителността на лечението, а от друга страна, той не е имал право на обжалване, за да може необходимостта от по-нататъшно лечение да се разглежда редовно, през определени интервали от време.

Б. Преценката на Съда

1. Допустимост

40. Съдът отбелязва, че правителството не повдига възражение за неизчерпване на вътрешноправните средства за защита.

41. Съдът припомня, че понятието „личен живот” обхваща физическата и моралната неприкосновеност на личността (*X. и Y. срещу Нидерландия (X. et Y. c. Pays-Bas)*, 26 март 1985 г., §§ 22 – 27, серия А, № 91 и *Костело срещу Обединеното кралство (Costello-Roberts c. Royaume-Uni)*, 25 март 1993 г., § 34, серия А, № 247). Следователно, когато се извършва против волята ѝ, дори минимално посегателство върху физическата неприкосновеност на личността представлява намеса в правото ѝ на неприкосновеност на личния живот съгласно член 8 (вж., наред с други, *Сторк срещу Германия (Storck c. Allemagne)*, № 61603/00, § 143, ЕСПЧ 2005-V и *Юнке срещу Турция (Juhnke c. Turquie)*, № 52515/99, § 76, 13 май 2008 г.). В случая не се оспорва наличието на намеса в правото на жалбоподателя, защитено от тази разпоредба, тъй като решението на Софийския градски съд от 9 октомври 2003 г. му налага лечение против волята му. Освен това решението е изпълнено чрез назначаване на редовно лечение на жалбоподателя най-малко до края на септември 2009 г. Съдът констатира наличието на продължителна намеса в правото на неприкосновеност на личния живот на жалбоподателя.

42. Съдът констатира, че тази част от жалбата не е явно необоснована по смисъла на член 35 § 3 от Конвенцията. Съдът отбелязва освен това, че тя не е недопустима на друго основание. Следователно трябва да бъде обявена за допустима.

2. По същество

43. За да бъде съвместима с член 8 § 2, намесата в упражняването на гарантирано от тази разпоредба право трябва да бъде "предвидена от закона", да преследва една или повече законни цели по смисъла на тази разпоредба и да бъде "необходима в едно демократично общество" за постигането на тези цели (вж. сред много други: *Глас срещу Обединеното кралство (Glass c. Royaume-Uni)*, № 61827/00, § 73, ЕСПЧ 2004-II).

44. Съгласно установената практика на Съда изразът „предвидена от закона“ не само предполага спазване на националното законодателство; той има отношение и към качеството на това законодателство, което трябва да бъде съвместимо с принципите на правовата държава (вж. сред много други: *Халфорд срещу Обединеното кралство (Halford c. Royaume-Uni)*, 25 юни 1997 г., § 49, *Сборник решения 1997-III* и *Ротару срещу Румъния (Rotaru c. Roumanie)* [ГК], № 28341/95, § 52, ЕСПЧ 2000-V).

45. В случая Съдът констатира, че решението за задължително лечение от 9 октомври 2003 г. е взето съгласно Закона за народното здраве от 1973 г., който предвижда възможността за провеждане на психиатрично лечение против волята на заинтересованото лице, когато има риск от сериозно влошаване на здравословното му състояние (вж. параграф 16). Следователно решението на съдебните органи е законосъобразно.

46. Съдът отбелязва, че задължителното лечение е постановено с неограничен срок, като неговата продължителност е надвишила пет години. Той счита, че е необходимо също така да се провери дали прилагането на първоначалното решение за лечение също е било „предвидено от закона“ по смисъла на член 8. В тази връзка той констатира, че Законът от 1973 г. и по-късно Законът от 2005 г. предвиждат автоматично съдебно преразглеждане, през редовни интервали от време, на необходимостта от продължаване на предписаното лечение (вж. параграфи 20 и 25). Въпреки това е видно, че от началото на лечението на жалбоподателя съдебните органи нито веднъж не са преразгледали тази мярка, а Правителството не е представило никакви обяснения по въпроса.

47. При тези обстоятелства Съдът счита, че провеждането на задължително психиатрично лечение на жалбоподателя за период от повече от пет години не е законосъобразно, тъй като не е спазено законовото изискване за автоматично съдебно преразглеждане, а и няма данни, че е съществувала възможност за обжалване на постановената мярка от заинтересованото лице за периода до влизането в сила на Закона от 2005 г.

48. Следователно е налице нарушение на член 8 в това отношение.

49. С оглед на предходното заключение Съдът счита, че не е необходимо да проверява дали са спазени останалите изисквания на член 8 § 2.

III. ДРУГИ ТВЪРДЯНИ НАРУШЕНИЯ

50. Позовавайки се на член 3 от Конвенцията, жалбоподателят претендира, че на 1 декември 2003 г. е бил малтретиран от полицията. В светлината на член 5 § 1 е) той оспорва законността на настаняването си в психиатрична болница от 17 декември 2002 г. до 10 януари 2003 г. Освен това в своето становище в отговор на това на Правителството относно допустимостта и съществуването на настоящата жалба, на 2 декември 2008 г. жалбоподателят се оплаква на основание на член 5 § 4 от липсата на възможност за обжалване пред вътрешните съдилища на законността на настаняването му в психиатрична болница от 1 до 29 декември 2003 г.

И накрая, той се оплаква на основание член 6 от липсата на достъп до Касационния съд в съдебното производство, свързано със задължителното лечение в психиатрична болница.

51. По отношение на тази част от жалбата, като взема предвид цялата налична информация и доколкото е компетентен да се произнесе по направените твърдения, Съдът не установява никакви външни признаци за нарушаване на правата и свободите, гарантирани от Конвенцията или Протоколите към нея. Следователно тази част от жалбата е явно необоснована и Съдът я отхвърля съгласно член 35 §§ 3 и 4 от Конвенцията.

IV. ПРИЛОЖЕНИЕ НА ЧЛЕН 41 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

52. Съгласно член 41 от Конвенцията:

„Ако Съдът установи нарушение на Конвенцията или на Протоколите към нея и ако вътрешното право на съответната Високодоговаряща страна допуска само частично обезщетение, Съдът, ако е необходимо, постановява предоставянето на справедливо обезщетение на потърпевщата страна.”

A. Вреди

53. Жалбоподателят претендира 4 милиона евро (EUR) за понесени неимуществени вреди вследствие на наложеното му лечение в продължение на повече от пет години, на малтретирането от страна на

полицията на 1 декември 2003 г., както и на двукратното му настаняване в психиатрична болница.

54. Правителството оспорва тези претенции.

55. Съдът отбелязва, че претенциите на жалбоподателя за претърпени неимуществени вреди във връзка с настаняването му в психиатрична болница от 17 декември 2002 г. до 10 януари 2003 г., както и с твърдяното му малтретиране, са обявени за недопустими и той ги отхвърля.

56. Съдът обаче счита, че настаняването на жалбоподателя в психиатрична болница против волята му от 1 до 29 декември 2003 г. в нарушение на член 5 § 1 (вж. параграф 33), както и задължителното лечение, на което е подложен в нарушение на член 8 (вж. параграф 48), са му нанесли неимуществени вреди, за които следва да получи обезщетение. На основание на член 41 от Конвенцията Съдът му присъжда 5 200 EUR по този иск.

Б. Разноски

57. Жалбоподателят претендира 1 535 EUR за разноски по производството пред Съда. Той представя споразумение за хонорар с адвокатата си за 18 часа правна работа при тарифа от 80 евро на час, или общо 1 440 EUR. Жалбоподателят претендира и 85 евро за преводачески услуги, за които представя оправдателен документ, както и 10 EUR пощенски разходи.

58. Правителството оспорва тези претенции.

59. Според практиката на Съда жалбоподател има право на възстановяване на разноски само доколкото е доказал, че те са действително и по необходимост направени и са в разумен размер. Предвид неголямата сложност на делото и факта, че част от жалбата е обявена за недопустима, както и с оглед на горепосочените критерии, Съдът преценява за разумна общата сума от 1 000 EUR за всички разноски по делото, от която следва да се приспадне предоставената от Съвета на Европа сума за правната помощ в размер 850 EUR. Съдът съответно присъжда 150 EUR по този иск.

В. Лихва за забава

60. Съдът счита за уместно лихвата за забава да се основава на лихвения процент по пределното кредитно улеснение на Европейската централна банка, към който следва да се добавят три процентни пункта.

ПО ИЗЛОЖЕНИТЕ СЪОБРАЖЕНИЯ СЪДЪТ
ЕДИНОДУШНО:

1. *Обявява* жалбата за допустима по член 5 § 1 във връзка с настаняването на жалбоподателя в психиатрично лечебно заведение от 1 до 29 декември 2003 г., както по член 8 от Конвенцията във връзка с продължителността на задължителното му психиатрично лечение, и за недопустима в останалата ѝ част;
2. *Постановява*, че е налице нарушение на член 5 § 1 от Конвенцията;
3. *Постановява*, че е налице нарушение на член 8 от Конвенцията;
4. *Постановява*:
 - а) ответната държава да заплати на жалбоподателя в срок от три месеца от датата, на който решението влезе в сила съгласно член 44 § 2 от Конвенцията, следните парични суми в легова равностойност към датата на плащането:
 - i. 5200 EUR (пет хиляди и двеста евро) за неимуществени вреди, заедно с всички данъци, които могат да бъдат дължими;
 - ii. 150 EUR (сто и петдесет евро) за разноси, заедно с всички данъци, които могат да бъдат дължими от жалбоподателя;
 - б) от датата на изтичане на посоченият срок до датата на плащане върху тази сума ще бъде дължима проста лихва, равна на пределния лихвен процент по заеми на Европейската централна банка за периода на забава, с добавени три процентни пункта;
5. *Отхвърля* останалата част от претенцията за справедливо обезщетение.

Изготвено на френски език и съобщено писмено на 2 септември 2010 г. съгласно член 77 §§ 2 и 3 от Правилника на Съда.

Стивън Филипс
Заместник-секретар

Пеер Лоренцен
Председател